

RESUMÉ

Strahovský opat Metoděj Jan Nepomuk Zavoral

Metoděj Jan Nepomuk Zavoral, jehož životopisu se práce věnuje, byl významnou osobností českých církevních dějin konce 19. a první poloviny 20. století. Počátkům jeho života až po volbu opatem se věnuje úvodní část práce. Zavoral se narodil 28. srpna 1862 v Neveklově a pocházel ze skromných poměrů; přesto vystudoval v letech 1872–1880 gymnázium (Benešov, Akademické gymnázium Praha) a téhož roku vstupuje do noviciátu premonstrátského kláštera na Strahově. Časné sliby skládá o rok později, zároveň vstupuje na teologickou fakultu. 19. října roku 1884 pak skládá své věčné sliby a roku 1885, přijímá kněžské svěcení. Působí na dvou řádových farách, a to v Sepekově (1885–1888) a v Jihlavě (1888–1905). Zde je činný rovněž jako pedagog na německé reálce a věnuje se též literární činnosti. V roce 1905 je přeložen zpět na Strahov. Téhož roku umírá opat Zikmund Starý; Zavoral je pak 24. ledna 1906 zvolen ve svých čtyřiceti třech letech novým opatem.

Jeho hlavní úlohou se stalo vedení řeholní komunity a řízení chodu celého kláštera; této tematice je věnována první část popisu období jeho opatského úřadu. Zavoralovi bylo dopřáno klidné první období (1906–1914), kdy mohl důkladně proniknout do celé hloubky svého úřadu. Díky tomu pak převedl klášter i komunitu obtížným obdobím 1. světové války (1914–1918) i obdobím po vzniku nového československého státu roku 1918, kdy čelil různým problémům, jež byly vyvolány obtížným postavením katolické církve v nové republice, včetně tzv. odpadového hnutí kněží, jež citelně zasáhlo i strahovský klášter.

Velmi podstatnou součástí jeho života byla i veřejná činnost, již se věnuje druhá část charakteristiky doby jeho opatského působení. Zavoral byl za éry první republiky po několik let činným a velmi ceněným politikem za ČSL, vyvíjel intenzivní charitativní činnost, byl znám jako brilantní kazatel a organizátor celosvětových eucharistických kongresů i jiných veřejných duchovních aktivit. Nezanedbatelná byla rovněž jeho činnost literární, opomenout rovněž není možné jeho rozsáhlé působení ve vzájemných česko-rumunských vztazích. Za své působení získal pak i mnohá ocenění a vyznamenání.

Závěr jeho života, o němž pojednává poslední oddíl práce, byl poznamenán historickými událostmi, jež vedly k zániku první republiky a k jejímu záboru Německem. Zavoral se stahuje – ve svém pokročilém věku již rovněž sužován mnoha chorobami – do ústraní; do čela kláštera je zvolen opat-koadjutor Bohuslav Jarolímek, jemuž jeho předchůdce v posledních několika letech života předává své zkušenosti. Zavoral umírá v necelých osmdesáti letech 26. června 1942 a je pohřben na řádovém hřbitově v pražských Nebušicích.